

Следъ като узна твърде много и все хубави нѣща за двамата откриватели, Ведровъ си отдѣхна облекчително, а следъ това приливъ на бодра радостъ го обзаве предъ мисълта, че и той ще може да бжде полезенъ на откривателитѣ на „Ракета 1950“ и че ще участвува въ експедициитѣ имъ, целящи омиротворението на свѣта. Той не скри своя възторгъ отъ откривателитѣ, а и тѣ не му прѣчеха да го прояви. Презъ всичкото време Добриновъ се усмихваше. Впрочемъ, и двамата откриватели бѣха хора дълбоко интелигентни и човѣчни. Тѣ доказаха вече това на свѣта. Тѣ бѣха общителни хора и самотата имъ бѣше дотегнала. Тѣ признаха това на Ведрова и съ удоволствие разговаряха съ него, обясняваха му много нѣща, а той ги разпитваше съ неутолимото любопитство на дете.

Стана отново въпросъ за завещаването на ракетата. Тукъ Добриновъ каза:

— Ние възнамѣряваме да се запазимъ въ неизвестностъ още две години. Въ 1952 година ще се явимъ предъ свѣта. Презъ това време ние ще бдимъ като една сждба надъ тая разбунтувана планета, като ще предотвратяваме всѣки опитъ за война. Ние доказахме на свѣта, че сме сила, която не може да се пренебрѣгне. Ако народитѣ, или по-право тѣхнитѣ водачи, защото народитѣ винаги сж били и сж за мира, не желаятъ да се спаси цивилизацията и културата отъ варварството на войнитѣ, ние ще поемемъ, както сме и поели вече това дѣло. И ще го довършимъ до край. Следъ това, къмъ нашето завещание, ще обмислимъ и условията, при които ще оставимъ на ближнитѣ си „Ракета 1950“ и другитѣ изобретения и уреди. Тия условия, въ общи черти, сж:

1. Да се поддържа вѣчниятъ миръ по цѣлата планета и да се дава широко съдействие и подкрепа на всички изобретатели и

2. Да се уреди съ „Ракета 1950“, подъ наше ръководство едно пътуване изъ междупланетното пространство, съ научна цель.

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ

Ракета 1950

Фантастиченъ романъ за деца и юноши (9)

*

На другия день следъ закуската (провизии въ ракетата имаше въ изобилие) Ведровъ спомена предъ изобретателитѣ за изненадитѣ, които сж предизвикали въ свѣта съ ракетата. Тѣ само махнаха съ ръце.

— Ние знаемъ всичко, — казаха тѣ просто.

— Но какъ узнавате какво става, какво се говори?

— Първо, — каза Владовъ, — никой не ни прѣчи да напустнемъ ракетата и да отидемъ въ което населено мѣсто пожелаемъ. И второ: ние можемъ да си спестимъ тоя трудъ, защото и отъ самата ракета можемъ да виждаме и узнаваме какво става по свѣта, безъ да напускаме ракетата. Ето какъ!

При тия думи Владовъ дръпна едно перде въ единия край на кабината. Задъ пердето се очерта бѣлъ екранъ.

— Какво искате да видите? — запита той. И, като съзрѣ недоумѣние и колебание у художника, той добави:

— Можете да видите Лондонъ, Берлинъ, София, Америка, Северниятъ полюсъ, вулканътъ Кракатао, пампаситѣ и... каквото изобщо желаете.

Ведровъ не се колеба повече.

— Искамъ да видя редакцията на „Новъ погледъ“ — вестникътъ, въ който работя азъ, — каза най-после той.

Единъ мигъ. Владовъ щракна едно копче близо до екрана и тамъ се очерта редакторскиятъ кабинетъ на вестникъ „Новъ погледъ“ въ София. Главниятъ редакторъ говорѣше по телефона и Ведровъ ясно чу думитѣ му. Той питаше: — „Какъ, никаква следа отъ него? Не може да бжде... Но, видѣли сж го хора изъ Рила. Да не се е случило нещастие?“

Ведровъ се усмихна. Главниятъ редакторъ на вестника разпитваше за него. Очевидно, изчезването му е вече забелязано. Редакторътъ бѣше добъръ

приятел на Ведрова и искрено се тревожеше за него. Ведровъ пакъ хвърли погледъ на екрана. Редакторътъ държеше слушалката на телефона възбудено. Новинитѣ не бѣха благоприятни и той се мръщѣше. После остави слушалката, прекара около минута въ напрегнато мислене и позвъни. Съ загриженъ гласъ той даде нареждане да се търси изчезналиятъ сътрудникъ, а следъ това, сърсърдоченъ и сериозенъ, се зае съ работата си.

Екранътъ бавно потъмнѣ.

Ведровъ изгледа двамата чудни магьосници, които осъществяваха видяното на обекти по тѣхно желание и то по такъвъ чуденъ начинъ. Той не започна да ги разпитва. Изобретението бѣше неоспорима истинна и той пръвъ му се наслади, като и пита истинска радостъ и гордостъ, че двамата изобретатели сж негови съотечественици. Възторгътъ у него бѣше голямъ като вулканъ, той бѣше готовъ още сега да напише хиляди вѣстникоподобни репортажи за чудесата на „Ракета 1950“ и най-главно за неговитѣ изобретатели... Но за сега той се радостъ ставаше пленникъ на ракетата, на нейната велика идея: въдвори миръ по цѣлата планета! Колко струва неговата вестническа слава предъ тая велика цель? Не може ли да се постигне цельта — славата по-скоро, само ще дойде.

*

Минаха нѣколко дни. Ведровъ зае съ усърдие за възложената работа. Тя бѣше въ крѣга на професията му и бѣше за него сжщно удовлетворение, защото една по една всички тайни на ракетата му ставаха известни. Той чертаеше и рисуваше отъ сутринъ до вечеръ, съ пѣсенъ въ уста. Изобретателитѣ го намираха твърде общителенъ и веселъ и се радваха, че той внесе разведряване въ тѣхната самота.

Когато работата дотѣгаше на края, той слушаше новинитѣ по радиото. (Следва)

Първиятъ влакъ

рони, чифтъ, ей такива, дълги желѣзни прѣти. Дълги, дълги, та началото и края имъ не се види.

— И тая хубава, — промърмори баба Неда, — да бѣхъ умрѣла, нѣмаше да зная, че и такова нѣщо сж измислили хората!

Мисли день, мисли два, па не се стѣрпя и отиде да пита даскала. Той е ученъ, ще ѣ каже.

— Слушай, даскале — пошепна тя, — какъвъ е този опѣкъ пѣтъ, джанамъ?

— Линия, желѣзопѣтна линия е, бабо. По тази линия скоро ще мине влакъ! Паренъ влакъ! Съ вагони и съ пасажери въ него.

— Нищо не ти разбирамъ отъ

езика, — смръщи вежди баба Неда.

— Ще разберешъ, бабо! Като мине ще го видишъ! Сега и да ти разпоявамъ, нѣма да можешъ да проумѣешъ приказката ми, — каза даскала и остави старицата да се чуди и мае.

Презъ единъ хубавъ день баба Неда бѣше сплашена отъ нѣщо страшно. По желѣзнитѣ пѣртове бѣше страшенъ черенъ биволъ, бѣше димъ, изпущаше пара и пише огушително. Сякашъ че ада бѣше се продѣнилъ. Изплаши се старицата отъ това чудовище, бѣжишкомъ влѣвъ къщи, застана предъ кандилото богомолно пошушна:

— Боже, зло ли сторихме, та си пратилъ змея да ни умори?...

Евгений Людски

Това се случи преди седемдесетъ години въ едно малко селце по линията Русе — Варна. Баба Неда, здрава и запазена българка, живѣеше на край село. Една сутринъ, като натирваше прасцитѣ, видѣ, че на двадесетъ разкрача далечъ отъ вратника бѣха се насѣбрали много работници и копаяха земята. Покрай тѣхъ, добре облѣчени, се суетѣха хора, които приказваха на нѣкакъвъ неразбираемъ за нея езикъ. Погледа, погледа баба Неда, па си помисли, че правятъ шосе. Но все пакъ и стана чудно. Покрай село минаваше шосе, защо имъ бѣше и второ?

Две, три седмици следъ това, старата селянка забеляза, че върху шосето бѣха наслагани дебели дървета, а върху тѣхъ, наковани съ груби пи-